

Arrest

nr. 176 947 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 februari 1970.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 november 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 25 februari 2016 en op 9 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Hilibi-clan (Gurgaarte) te behoren. U bent geboren in Balad en heeft daar heel uw leven gewoond. In 2010 wilde al-Shabaab uw zoon rekruteren. U adviseerde uw zoon niet op deze vraag in te gaan. U werd daarop gearresteerd door al-Shabaab. Vijf dagen later werd u na bemiddeling van uw dorpsgenoten terug vrijgelaten. Uw zoon is sindsdien spoorloos.

In juli 2014 verdween uw man. Hij diende poliovaccinaties toe in Balad en omgeving. Van buurtbewoners van het dorp waar hij toen aan het werken was, hoorde u dat zijn auto beschoten werd. U vermoedt dat uw man is vermoord door al-Shabaab.

In het voorjaar van 2015 begon u, uit geldnood, te werken als huishoudhulp voor Mohamed Saney, de nieuwe gouverneur van Balad. Enkele maanden later werd u tweemaal telefonisch bedreigd door al-Shabaab. Kort nadien, op 10 oktober 2015, werd uw buurvrouw, die u aan werk had geholpen, vermoord. U besloot onmiddellijk met uw 6 kinderen richting Mogadishu te vluchten. Vandaar reisde u verder via Nairobi naar België, waar u op 26 november 2015 toekwam. U vroeg op dezelfde dag asiel aan.

U legde op 26 februari 2016 op vraag van het CGVS een document neer betreffende uw huidige gezondheidstoestand.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient er immers vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient immers opgemerkt te worden dat, ondanks de vaststelling dat u enige kennis hebt van de regio Balad, er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over uw herkomst uit de Somalische stad Balad.

Zo bent u op de hoogte van de grote droogte die onder andere uw regio trof in 2011. U kan hier echter weinig doorleefd over vertellen. U verklaart dat u geen weet heeft van mensen die toen om het leven zijn gekomen. U heeft verder geen idee hoe lang deze hongersnood aanhield en houdt vast aan uw verklaring dat er wel vee is gestorven, maar u niet weet van mensen die zijn overleden. U spreekt bovendien van een "paar mensen" die in hongersnood leefden (gehoorverslag CGVS, 25/02/2016, p. 8). Uit de bij het administratief gevoegde informatie blijkt dat er in de periode van de hongersnood tussen oktober 2010 en april 2012 bijna 260.000 mensen om het leven kwamen in Centraal-en Zuid-Somalië, waarvan de helft kinderen. In juli 2011 werd de situatie in Zuid Bakool en Lower Shabelle officieel als hongersnood bestempeld (acute ondervoeding bij meer dan dertig procent van de bevolking en twee doden per tienduizend personen per dag). In augustus van dat zelfde jaar werd ook in uw regio (Middle Shabelle) de hongersnood uitgeroepen. Pas in februari 2012 beschouwden de Verenigde Naties de hongersnood als beëindigd. Rekening houdend met deze informatie ondergraven uw verklaringen wat betreft de hongersnood de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw aanwezigheid in de regio op dat ogenblik totaal. Temeer gezien uw bewering dat u op dat moment 6 kinderen opvoedde, waarvan 5 jonger dan 9 jaar, mag verwacht worden dat u meer doorleefde verklaringen kan afleggen over deze gebeurtenis en de impact ervan op uw omgeving.

Ook geeft u een zeer vage en niet doorleefde omschrijving van het leven onder al-Shabaab . Zo komt u gevraagd naar het leven onder al Shabaab aanvankelijk niet verder dan een opsomming van drie algemene termen namelijk gestenigd, zweepslagen en geen vrijheid. Wanneer wordt aangedrongen het leven onder Al Shabaab uitgebreider te omschrijven geeft u het weinig verlichtende antwoord dat "Al Shabaab overal de macht heeft in Somalië en zij doden in Mogadishu. Balad is een kleine stad. Zo lang er problemen zijn in de hoofdstad is het voor Al Shabaab makkelijk om iets te doen in Balad." Gevraagd naar meer specifieke dingen met betrekking tot Al Shabaab blijft u op de vlakte en stelt u dat Al Shabaab 's avonds acties onderneemt en zij kleinschalige pistolen hebben die niemand kan zien. De militairen van Somalië bleven volgens u in het politiebureau en konden 's nachts niet iedereen helpen waardoor ze mensen makkelijk kunnen doodschieten(CGVS, p.13).

Gezien het gegeven dat Al-Shabaab van 2008 tot 2012 de macht had in Balad, en u ook rechtstreeks getroffen bent in uw persoonlijke levenssfeer (uw zoon en uw man verdwenen vermoedelijk door het toedoen van Al- Shabaab), mag redelijkerwijze worden verwacht dat u een meer doorleefde omschrijving geeft van het leven onder Al Shabaab.

Ook geeft u een zeer vage en niet doorleefde omschrijving van het leven onder al-Shabaab . Zo komt u gevraagd naar het leven onder al Shabaab aanvankelijk niet verder dan een opsomming van drie algemene termen namelijk gestenigd, zweepslagen en geen vrijheid. Wanneer wordt aangedrongen het leven onder Al Shabaab uitgebreider te omschrijven geeft u het weinig verlichtende antwoord dat "Al Shabaab overal de macht heeft in Somalië en zij doden in Mogadishu. Balad is een kleine stad. Zo lang er problemen zijn in de hoofdstad is het voor Al Shabaab makkelijk om iets te doen in Balad." Gevraagd naar meer specifieke dingen met betrekking tot Al Shabaab blijft u op de vlakte en stelt u dat Al Shabaab 's avonds acties onderneemt en zij kleinschalige pistolen hebben die niemand kan zien. De militairen van Somalië bleven volgens u in het politiebureau en konden 's nachts niet iedereen helpen waardoor ze mensen makkelijk kunnen doodschieten(CGVS, p.13). U kreeg opnieuw de kans om te overtuigen dat u daadwerkelijk onder Al-Shabaab heeft geleefd wanneer u opnieuw werd opgeroepen. Er werd u meermaals gevraagd om een doorleefde verklaring over uw leven onder Al-Shabaab, maar u beperkte zich tot het vermelden van "moeilijke omstandigheden" (gehoorverslag CGVS 09/05/2016, p. 3). Na verder aandringen zegt u dat iedereen die iets probeert te zeggen, door hen vermoord wordt. Ook hier kan u echter niet verder over uitweiden, noch kan u iemand bij naam noemen die in al die jaren vermoord is door Al-Shabaab

Gezien het gegeven dat Al-Shabaab van 2008 tot 2012 de macht had in Balad, en u ook rechtstreeks getroffen bent in uw persoonlijke levenssfeer (uw zoon en uw man verdwenen vermoedelijk door het toedoen van Al- Shabaab), mag redelijkerwijze worden verwacht dat u een meer doorleefde omschrijving geeft van het leven onder Al Shabaab.

Uw geografische kennis van de omgeving van Balad overtuigt evenmin. Wanneer het CGVS u vraagt dorpen te noemen die grenzen aan Balad, geeft u een opsomming van dorpen die volgens informatie tot meer dan 18 kilometer van Balad vandaan langs de Shabelle liggen (CGVS, p. 7). Gevraagd om te bevestigen of al deze dorpen aan Balad grenzen, antwoordt u ontwijkend dat deze in de oostelijke richting liggen. Gevraagd wat er in het noorden aan Balad grenst, antwoordt u dat "noord ten westen is van Balad, waar de zon ondergaat". U geeft echter niet aan wat in noordelijke richting aan Balad grenst

(CGVS, p.7). Verder kan u vreemd genoeg wel dorpen opnoemen tussen Balad en Qalimow. Volgens uw verklaringen kent u deze van horen zeggen want u bent er nooit geweest. Ook de dorpen tussen Balad en Mogadishu (waarvan sommige op 30 kilometer afstand van Balad liggen) kan u perfect opnoemen, terwijl u deze reisweg in uw hele leven maar 3 keer hebt gedaan (CGVS, p. 10). Overigens komt het wat betreft uw verklaring over de dorpen tussen Mogadishu en Balad weinig doorleefd over dat u, gevraagd te omschrijven wat u zoal zag op weg van Balad naar Mogadishu, antwoordt met een lijst van dorpen (CGVS, p. 10). Wanneer u de namen van twee dorpen gegeven worden die volgens informatie van het CGVS dichtbij Balad liggen, blijkt u een ervan (Huyunley) niet te kennen en kan u het andere (El Adi) niet preciezer situeren dan in de richting van Mogadishu (CGVS, p. 7). Wanneer u hiermee tijdens een later gehoor geconfronteerd wordt beweert u dat deze vragen u niet gesteld zijn geweest. Nogmaals wordt u gevraagd naar een verklaring waarom u dorpen die tientallen kilometers verder liggen wel kent, maar meer naburige dorpen van Balad niet kan opnoemen (gehoorverslag CGVS 09/05/2016, p. 3). U bleef ook hierop het antwoord schuldig.

Het feit dat u dorpen kan opnoemen die tientallen kilometers van Balad vandaan liggen, maar er niet in slaagt om namen van buurdorpen van de stad te geven, is een sterke indicatie dat u deze informatie ingestudeerd hebt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Balad gelegen in de provincie Lower Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Somalië kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw vluchtmotieven, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS op 4 april 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens het tweede gehoor zelfs geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst. U werd er op gewezen dat uw kennis over uw vermeende regio van herkomst op het vlak van zaken die van invloed zijn op het dagelijks leven onvoldoende was om het CGVS te overtuigen dat u werkelijk afkomstig bent uit Lower Shabelle. U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Ondanks deze opmerkingen, koos u ervoor om vast te houden aan uw bewering dat u de Somalische nationaliteit hebt en dat u uw hele leven in de stad Balad in Lower Shabelle heeft gewoond. Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit en herkomst, omdat de Somalische taal niet alleen in Zuid- en Centraal-Somalie wordt gesproken maar eveneens in Somaliland, Puntland en een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia, en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw herkomst en vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat:

"II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4 Vooreerst stelt vooreerst geen geloof te hechten aan de herkomst van verzoekende partij uit de Balad. Verwerende partij ontkent niet dat verzoekende partij kennis heeft over de gebeurtenissen in haar regio, doch vindt zij deze 'weinig doorleefd':

[...]

Verzoekende partij heeft weldegelijk kennis van de hongersnood, van het feit dat er mensen en vee gestorven is tijdens deze periode en gaf dit ook aan tijdens het gehoor. Zij heeft eveneens uitgebreid verteld over haar dorp:

[...]

Verzoekende partij kan tal van dorpen rond haar dorp opnoemen, zij kent de prijzen, de wijken het rivier, de periodes wanneer er hongersnood is geweest, de maanden wanneer er regen valt, enz.

Verwerende partij legt alle kennis van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op de enkele vragen waarop verzoekende partij het antwoord schuldig moest blijven. Indien zij wel correct kon antwoorden op de vragen, doet verwerende partij de antwoorden van verzoekende partij af als "weinig doorleefd". Dit is niet ernstig.

De hoeveelheid informatie die verzoekende partij meedeelde tijdens het gehoor, kon zij onmogelijk kennen indien zij niet effectief van de stad afkomstig zou zijn.

Het is frappant hoe verwerende partij ook de kennis van de asielzoeker tegen hem gebruikt: indien zij gedetailleerd kan vertellen over haar omgeving, is het ingestudeerd, herkent hij een van de vele dorpen niet, of mist hij tussen een windrichting, dan zou zij niet van zijn regio afkomstig zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.1.5 Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet doorleefd zou vertellen over haar leven onder het regime van Al Shabab.

Nochtans heeft verzoekende partij aangegeven dat het leven met de komst van Al Shabab veel moeilijker werd en dat zij beperkt werden in alles. Er was geen vrijheid meer, zij dreigde gestenigd te worden. Zij vertelde over het feit dat zij rondliepen met pistolen en ook 's nachts aanvallen uitvoerden. Verwerende partij vindt de antwoorden van verzoekende partij 'weinig verlicht'. Zij verliest klaarblijkelijk het profiel van verzoekende partij als ongeletterde en onderdrukte vrouw uit het oog...

Verzoekende partij heeft naar haar beste mogelijkheden trachten zoveel mogelijk informatie omtrent haar leefomgeving te geven. Zij kende haar clan, haar dorp, de omliggende dorpen, de gezaghebbers in haar regio toen zij er vertrok, de rivier, enz.

Verwerende partij heeft zich enkel gefocust op de vragen waarop verzoekende partij niet kon antwoorden en legt het grootste deel van het gehoor – en de vragen waarop verzoekende partij moeiteloos kon antwoorden – naast zich neer. Dit is niet serieus.

De informatie die verzoekende partij heeft gegeven tijdens haar gehoor toont ontegensprekelijk aan dat zij weldegelijk van Somalië afkomstig is.

II.1.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.7. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas en een uitgebreide kennis van haar leefomgeving en afkomst.

Verwerende partij motiveert absoluut niet omtrent het asielrelaas van verzoekende partij. Nochtans vormt dit de voornaamste reden waarom verzoekende partij haar land van herkomst verlaten heeft en heeft zij hier uitgebreid over verteld tijdens het gehoor.

II.1.8 De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.9. Verzoekende partij is wel degelijk afkomstig van Somalië en heeft daar steeds gewoond.

II.1.10. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoekende partij voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat de verzoekende partij alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij opgegroeid is en tot zijn vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.2.1. Aangezien de verzoekende partij verklaart op 1 februari 1970 geboren te zijn in het district Balad, in de provincie Lower Shabelle, en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in 2015, kan van de verzoekende partij de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij 45 jaar in Balad heeft gewoond samen met haar zes kinderen. Ook al wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle geografische, maatschappelijke en sociologische aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. De geografische, maatschappelijke en sociologische kennis van de verzoekende partij is echter ontoereikend.

In haar verzoekschrift beklemt toont de verzoekende partij dat ze uit Balad afkomstig is. Ze wijst erop dat ze kennis heeft van de hongersnood en van het feit dat er zowel mensen, als vee gestorven zijn. Ook meent de verzoekende partij dat ze uitgebreid over haar dorp verteld heeft. De verzoekende partij vervolgt dat ze tal van dorpen rond haar dorp kan opnoemen, ze de prijzen kent, de seizoenen enz. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij al deze kennis naast zich neerlegt. Voorts is de verzoekende partij het niet eens dat haar verklaringen weinig doorleefd zijn.

Uit de twee gehoorverslagen blijkt inderdaad dat de verzoekende partij een zekere kennis van de regio Balad heeft, doch meent de Raad in navolging van de verwerende partij dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweringen van de verzoekende partij over haar herkomst uit de Somalische stad Balad. De verzoekende partij geeft geen doorleefde verklaringen omtrent het leven in haar regio ten gevolge van recente gebeurtenissen, met name de hongersnood van oktober 2010 tot april 2012 en Al-Shabaab, die van 2008 tot 2012 aan de macht waren in Balad.

De verzoekende partij is inderdaad op de hoogte van de droogte die de regio Balad in 2011 trof. Uit objectieve informatie, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat er in de periode van de hongersnood tussen oktober 2010 en april 2012 bijna 260.000 mensen om het leven kwamen in Centraal- en Zuid-Somalië, waarvan de helft kinderen. In juli 2011 werd de situatie in Zuid Bakool en Lower Shabelle officieel als hongersnood bestempeld (acute ondervoeding bij meer dan dertig procent van de bevolking en twee doden per tienduizend personen per dag). In augustus van dat zelfde jaar werd ook in de regio Middle Shabelle de hongersnood uitgeroepen. Pas in februari 2012 beschouwden de Verenigde Naties de hongersnood als beëindigd. In deze omstandigheden zijn de verklaringen van de verzoekende partij, waar ze stelt dat *"Ik heb niets gehoord dat mensen zijn dood gegaan, maar mensen vluchtten van het platteland naar steden toe. Ik ben niet gevlucht, ik had voedsel gekregen in Balad."* (gehoorverslag 1, p.8), niet geloofwaardig. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt en tijdens het tweede gehoor zegt, heeft ze tijdens het eerste gehoor nooit gezegd dat er mensen waren gestorven. Toen de *protection officer* nogmaals vroeg of er mensen gestorven waren toen, zegt de verzoekende partij *"Vee heb ik wel gehoord. Ik heb mensen die heel zwak zijn geworden gezien maar niet mensen die dood gingen, maar vee wel."* Op de vraag daarvoor heeft de verzoekende partij ook verklaard: *"paar mensen hebben hongersnood gehad."* Deze verklaringen stemmen niet overeen met de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier. Gelet op het gegeven dat ze in die periode zes kinderen opvoedde, waarvan 5 jonger waren dan 9 jaar oud, is het merkwaardig dat de verzoekende partij niet weet hoe lang deze hongersnood geduurd heeft. Het gegeven dat ze niet meer weet van wie ze voedsel gekregen heeft, draagt ook niet bij tot de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekende partij.

Toen de *protection officer* de verzoekende partij vroeg om over het leven onder Al-Shabaab te vertellen stelt de verzoekende partij in drie algemene termen *"gestenigd, zweepslagen, geen vrijheid"* (gehoorverslag 1, p. 13). Wanneer de *protection officer* aandringt om over het leven onder Al-Shabaab te vertellen, stelt de verzoekende partij *"AS heeft de macht overal in Somalië, in Mogadishu, zij doden in Mogadishu. Want Balad is een kleine stad. Zo lang er problemen zijn in de hoofdstad is het AS makkelijk om iets te doen in Balad."* Dergelijke vage en algemene verklaringen stemmen niet overeen met het profiel van de verzoekende partij dat zowel haar zoon als haar man door toedoen van Al-Shabaab verdwenen zijn.

Uit de verhoren op het CGVS blijkt dat de verzoekende partij wel weet heeft dat haar regio in 2011 door de droogte getroffen was en dat Al-Shabaab aan de macht is geweest, maar telkens wanneer er wordt doorgevraagd omtrent deze gebeurtenissen, worden haar verklaringen algemeen en beperkt. Gelet op haar profiel van moeder van zes kinderen en waarvan zowel haar zoon als haar man door toedoen van Al-Shabaab zouden verdwenen zijn, is niet aannemelijk dat zij systematisch in gebreke blijft minstens deze informatie te geven die het aannemelijk moet maken dat de verzoekende partij de feiten effectief heeft meegemaakt, met name dat ze in Balad woonde onder het regime van Al-Shabaab en tijdens de droogte van 2011.

Voorts blijkt uit het eerste gehoorverslag dat de verzoekende partij dorpen kent die op tientallen kilometers van Balad liggen, terwijl ze slechts drie keer - volgens haar eigen verklaringen - Balad verlaten heeft, maar de grensdorpen niet kent. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat *"Uw geografische kennis van de omgeving van Balad overtuigt evenmin. Wanneer het CGVS u vraagt dorpen te noemen die grenzen aan Balad, geeft u een opsomming van dorpen die volgens informatie tot meer dan 18 kilometer van Balad vandaan langs de Shabelle liggen (CGVS, p. 7). Gevraagd om te bevestigen of al deze dorpen aan Balad grenzen, antwoordt u ontwijkend dat deze in de oostelijke richting liggen. Gevraagd wat er in het noorden aan Balad grenst, antwoordt u dat "noord ten westen is van Balad, waar de zon ondergaat". U geeft echter niet aan wat in noordelijke richting aan Balad grenst (CGVS, p.7). Verder kan u vreemd genoeg wel dorpen opnoemen tussen Balad en Qalimow. Volgens uw verklaringen kent u deze van horen zeggen want u bent er nooit geweest. Ook de dorpen tussen Balad en Mogadishu (waarvan sommige op 30 kilometer afstand van Balad liggen) kan u perfect opnoemen, terwijl u deze reisweg in uw hele leven maar 3 keer hebt gedaan (CGVS, p. 10). Overigens komt het wat betreft uw verklaring over de dorpen tussen Mogadishu en Balad weinig doorleefd over dat u, gevraagd te omschrijven wat u zoal zag op weg van Balad naar Mogadishu, antwoordt met een lijst van dorpen (CGVS, p. 10). Wanneer u de namen van twee dorpen gegeven worden die volgens informatie van het CGVS dichtbij Balad liggen, blijkt u een ervan (Huyunley) niet te kennen en kan u het andere (El Adi) niet preciezer situeren dan in de richting van Mogadishu (CGVS, p. 7). Wanneer u hiermee tijdens een later gehoor geconfronteerd wordt beweert u dat deze vragen u niet gesteld zijn geweest. Nogmaals wordt u gevraagd naar een verklaring waarom u dorpen die tientallen kilometers verder liggen wel kent, maar meer naburige dorpen van Balad niet kan opnoemen (gehoorverslag*

CGVS 09/05/2016, p. 3). *U bleef ook hierop het antwoord schuldig. Het feit dat u dorpen kan opnoemen die tientallen kilometers van Balad vandaan liggen, maar er niet in slaagt om namen van buurdorpen van de stad te geven, is een sterke indicatie dat u deze informatie ingestudeerd hebt.*"

Met betrekking tot deze motieven stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat ze wel een goede geografische kennis heeft. Voor het overige laat ze deze motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze kennis niet ingestudeerd is, des te meer daar ze beperkt vertelt over het leven onder Al-Shabaab van 2008-2012 en over de droogte in 2011.

Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat doordat zij veel hoestte tijdens de gehoren en rode ogen had, de reden is waarom zij eenvoudige vragen over haar eigen leefwereld vaag beantwoordde. Daarenboven heeft het leven onder Al-Shabaab betrekking op haar asielrelaas. Volgens haar eigen verklaringen zijn zowel haar man als haar zoon door toedoen van Al-Shabaab verdwenen en is zij gevlucht doordat ze bedreigd werd door Al-Shabaab. Daarenboven heeft haar gezondheidstoestand haar niet weerhouden om dorpen op tientallen kilometers van Balad op te sommen. Dorpen die ze kende doordat anderen mensen het haar hadden verteld.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat ze haar geboorteakte aan haar advocaat heeft gegeven en dat de advocaat een kopie gemaakt heeft, kan de Raad enkel maar vaststellen dat er geen kopie van haar geboorteakte overgemaakt werd. Ter terechtzitting wordt gevraagd of de verzoekende partij haar geboorteakte dan bij zich heeft, maar dat heeft ze niet bij. Evenmin werd er na de terechtzitting een geboorteakte aan de Raad toegestuurd. Ook van de zelfmoordneigingen wordt er geen attest bijgebracht.

In acht genomen van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden herkomst uit Somalië. Bijgevolg kunnen haar verklaringen omtrent haar problemen met Al Shabaab, die zich in Balad, Somalië, zouden hebben afgespeeld, geen grond hebben.

De verzoekende partij brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Met haar beperkt betoog in het verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië, waardoor zij evenmin aantoonbaar dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij de door haar beweerde herkomst uit Balad, Somalië, niet aantoonbaar maakt, zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan de verzoekende partij om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van de

verzoekende partij voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, te meer gezien de verzoekende partij op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS